

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Weissovou v právní věci žalobce: P. C., nar. , bytem , zast. Mgr. Šárkou Svobodovou, advokátkou, se sídlem Rychnov nad Kněžnou, Sokolovská 1494, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o zaplacení částky 200.000,- Kč s příslušenstvím,**

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Pokud se žalobce domáhal proti žalované zaplacení další částky 150.000,- Kč, žaloba se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám Mgr. Šárky Svobodové částku 21.690,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou, došlou soudu dne 17.1.2014, se žalobce proti žalované domáhal poskytnutí přiměřeného peněžitého zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč, za nemajetkovou újmu žalobci způsobenou nezákonným trestním stíháním. Žalobce tvrdil,

že usnesením Policie ČR ze dne [redacted] bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Uvedeného trestného činu se měl dopustit dne 9.10.2012 a poškozenou měla být M. [redacted] K. [redacted]. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo odůvodněno pouze odkazem na výpověď poškozené, výsledek znaleckého zkoumání poškozené a výsledek prověrky její výpovědi na místě. Uvedená prověrka výpovědi poškozené na místě však výpověď poškozené nepotvrzovala a rovněž státní zástupce v obžalobě i soud v následujícím rozsudku vyhodnotili prověrku na místě tak, že z ní vyplynuly nejasnosti až pochybnosti. Policejní orgán nedisponoval jinými indiciemi, které by mohly vést k závěru, že předmětný čin spáchal žalobce. Naopak všechny ostatní zjištěné skutečnosti toto vyvracely. Žalobce podal proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost, která však byla státním zástupcem zamítnuta. Obhájkyň žalobce podala Okresnímu státnímu zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou návrh na zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 trestního řádu, neboť bylo prokázáno, že se skutek nestal a státní zástupce obratem v přípisu ze dne 12.3.2013 sdělil, že návrhu nevyhověl, neboť jej považuje za předčasný. Následně byla na žalobce podána obžaloba a po provedeném dokazování Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou žalobce obžaloby zprostil, a to s poukazem na skutečnosti, které byly orgánům činným v trestním řízení známy již před zahájením trestního stíhání, tedy, že zcela absentovaly jakékoliv stopy na místě činu, na těle poškozené a na těle žalobce, nebyli zjištěni žádní svědci stíhaného jednání a videozáznam z prověrky výpovědi poškozené na místě potvrdil nevěrohodnost výpovědi poškozené. Trestní stíhání žalobce trvalo bezmála půl roku a představovalo pro žalobce velkou zátěž a vážný zásah do jeho osobní svobody. Samotnému trestnímu stíhání navíc předcházelo více jak tři měsíce trvající prověřování ze strany policie, které bylo pro žalobce neméně zatěžující. Povaha trestného činu, z něž byl obviněn a posléze obžalován, je velmi závažná a společností velmi negativně vnímaná a trest, který mu hrozil, činil až 10 let odnětí svobody. Každý den trestního stíhání a s ním související postupy (výslechy sousedů z [redacted] a z okolí bydliště, zkoumání sexuality žalobce) významně žalobce zatěžovaly po psychické stránce i po stránce osobní cti. Kromě osobních prožitků žalobce ([redacted]) ovlivnilo trestní stíhání negativně i jeho vážnost, důstojnost a dobrou pověst ve společnosti a v místě bydliště. Trestní stíhání také velmi omezovalo možnost hledání si nového pracovního uplatnění. Žalobce vzhledem k fámě o znásilnění a o jeho stíhání policií, která se o něm v místě bydliště, tedy v [redacted], rozšířila, nebyl schopen vykonávat žádnou práci, která by spočívala v práci na veřejně přístupných místech, tedy zejména [redacted] které do té doby vykonával. [redacted] a velmi [redacted] a nepříjemné bylo pro žadatele rovněž sexuologické vyšetření, které zahrnovalo rovněž [redacted] vyšetření. Všechny uvedené újmy vnímal žalobce o to citlivěji, když orgány činné v trestním řízení do jeho práv zasahovaly v rozporu se zákonem zcela nepřiměřeně a neodůvodněně, když zahájily a dále vedly trestní stíhání za situace, kdy výpověď poškozené byla jediným přímým důkazem, který byl následně vyvrácen výsledky prověrky na místě. Žalobce dne 2.8.2013 požádal žalovanou o odškodnění nemajetkové újmy způsobené mu tímto trestním stíháním a žalovaná vyslovila pouze omluvu a žádost o peněžité zadostiučinění zamítla.

Žalovaná nárok uplatněný žalobou neuznala a navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce u ní dne 2.8.2013 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč a omluvy ve smyslu zákona č. 82/1998

Sb., za nemajetkovou újmu způsobenou mu nezákonným trestním řízením vedeným u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 10 T 72/2013. Žalovaná uzavřela, že uvedené trestní stíhání bylo nezákonné a za toto se žalobci omluvila. Žalovaná v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu vycházela z povahy trestní věci, délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Žalovaná dospěla k závěru, že omluva jako uznávaný satisfakční právní prostředek je v tomto případě odpovídajícím a zároveň účinným způsobem, jak zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu do osobnosti žalobce. Žalovaná zejména vzala v potaz, že trestní stíhání žalobce nebylo stiženo průtahy a jeho celková délka činila 5 měsíců. Věc nebyla medializována. Slyšení svědci z žalobcova okolí v trestním řízení vypovídali v jeho prospěch, o žalobci se vyjadřovali kladně a věřili v jeho nevinu. Nebyly zjištěny žádné poznatky, že by probíhající trestní stíhání omezovalo žalobce v hledání nového pracovního uplatnění.

Žalobce na výzvu soudu doplnil svá skutková tvrzení ohledně vzniklé nemajetkové újmy a její intenzity a tvrdil, že popsané [redacted] trvaly po celou dobu trestního stíhání, kdy žalobce prožíval [redacted] neboť nevěřil, že by trestní stíhání mohlo skončit zprošťujícím rozsudkem, když přes opatřené důkazy, které svědčily v jeho prospěch, trestní stíhání pokračovalo a dokonce byla podána obžaloba. Velmi se obával, jaký trest ho postihne vzhledem k vysoké horní hranici případného trestu odnětí svobody a obával se i nepodmíněného trestu odnětí svobody. Tyto pocity gradovaly vždy v souvislosti s jednotlivými úkony trestního řízení, kterých se žalobce účastnil (zejména podání vysvětlení, výslech obviněného a 2x účast u hlavního líčení). Sexuologické vyšetření, které v rámci řízení proběhlo, bylo pro žalobce [redacted]. Žalobce se k tomuto vyšetření dostavil v doprovodu [redacted] která mu poskytla psychickou oporu, neboť sám by toto vyšetření absolvovat nezládl. Fáma o znásilnění se v místě bydliště žalobce, tedy v [redacted] které je malým městem, velmi rychle rozšířila, a to i v důsledku veřejné prověrky výpovědi poškozené, které přihlíželo velké množství osob z [redacted] ale i z blízkého okolí. Na místo prověrky přijela i [redacted] poškozené, která následně nepravdivé obvinění žalobce dál šířila. Policie provedla výslechy majitelů všech nemovitostí v ulici v bezprostřední blízkosti [redacted] a také je seznámila s důvodem výslechu. Ve věci byla vyslechnuta celá řada osob, a to i známí poškozené, kteří stranili verzi poškozené a o věci mluvili se svými vrstevníky. Žalobce byl v nejistotě o výsledku řízení udržován ještě téměř měsíc po vynesení zprošťujícího rozsudku tím, že státní zástupce si ponechal lhůtu pro podání odvolání. V důsledku prožívaného [redacted] v průběhu vyšetřování se u žalobce rozvinuly [redacted], a to zejména [redacted].

Trestní stíhání značně omezovalo možnost pracovního uplatnění žalobce, který byl před jeho zahájením v letech [redacted] dle potřeb města [redacted] zaměstnáván na [redacted].

V době trestního stíhání nebyl žalobce schopen vykonávat žádnou práci, která by spočívala v [redacted] a kterou vykonával do té doby. Na veřejnosti se styděl, měl pocit, že si na něj každý ukazuje prstem, že o něm všichni mluví. Pokud to nebylo nutné, vůbec nevycházela z místa [redacted].

bydliště a uzavřel se do sebe. Tento stav [REDAKCE], přestože trestí stíhání skončilo zprošťujícím rozsudkem. Zpráva o jeho zproštění nebyla tak efektivně rozšířena, jako informace o probíhajícím trestním stíhání. Žalobce ničím nepřispěl k tomu, aby byl trestně stíhán, naopak aktivně a opakovaně upozorňoval na okolnosti svědčící o jeho nevině, které odůvodňovaly okamžité ukončení trestního stíhání. S orgány činnými v trestním řízení spolupracoval, od počátku k věci vypovídal, podrobil se [REDAKCE] a [REDAKCE] vyšetření. Podal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, návrh na zastavení trestního stíhání.

Žádostí žalobce ze dne 2.8.2013, doručenu dle podacího razítka žalované téhož dne, bylo prokázáno, že žalobce požádal žalovanou o poskytnutí peněžitého zadostiučinění ve výši 200.000,- Kč, za nemajetkovou újmu vzniklou mu v důsledku nezákonného trestního stíhání vedeného u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 10 T 72/2013. Stanoviskem žalované ze dne 18.12.2013 bylo prokázáno, že žalovaná dospěla k závěru, že trestní řízení vedené vůči žalobci bylo vedeno nezákonně a za toto se žalobci omluvila. Žalovaná konstatovala, že omluva je dostatečnou satisfakcí za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci.

Spisem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou sp. zn. 10 T 72/2013 bylo prokázáno, že usnesením Policie ČR, oddělení obecné kriminality v Rychnově nad Kněžnou, č. j. KRPH-95863-43/TČ-2012-05771 ze dne [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání P [REDAKCE] C [REDAKCE], nar. [REDAKCE], pro spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit na poškozené M [REDAKCE] K [REDAKCE] dne [REDAKCE]. Dne 4.2.2013 podal žalobce stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání a usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou ze dne 8.2.2013 byla tato stížnost zamítnuta. Dne 11.3.2013 žalobce podal návrh na zastavení trestního stíhání a státní zástupce MUDr. Radek Felcman dne 12.3.2013 na tuto žádost reagoval připisem, že návrh na zastavení trestního stíhání považuje v daném okamžiku za předčasný, neboť vyšetřování nebylo dosud skončeno. Dne 9.5.2013 byla podána na žalobce obžaloba pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Ve věci se konala dvě hlavní líčení ve dnech 3.6.2013 a 17.6.2013 a rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou č. j. 10 T 72/2013–299 ze dne 17.6.2013 byl obžalovaný P [REDAKCE] C [REDAKCE] zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. V odůvodnění rozsudku soud uzavřel, že výsledky vyšetřování objektivně nebyly jednoznačné a v přípravném řízení byly opatřeny dva druhy protichůdných důkazů a tento stav se nezměnil ani po provedeném dokazování v hlavním líčení. Soud dospěl k závěru, že absentuje ucelený řetězec usvědčujících důkazů a nebylo tak beze všech pochybností prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl obžalovaný stíhán. Rozsudek nabyl právní moci dne 11.7.2013.

Trestním oznámením ze dne 19.8.2013, podaným Okresnímu státnímu zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou dne 30.8.2013, bylo prokázáno, že žalobce podal trestní oznámení na M [REDAKCE] K [REDAKCE] pro podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi, kterého se dopustila tím, že před orgány činnými v trestním řízení opakovaně nepravdivě tvrdila, že ji žalobce dne [REDAKCE] přinutil za použití násilí k pohlavnímu styku. Vyrozměním Okresního státního zastupitelství v Rychnově nad

Kněžnou ze dne 10.9.2013 bylo prokázáno, že předmětné trestní oznámení bylo postoupeno k dalšímu opatření na územní odbor SKPV PČR v Rychnově nad Kněžnou.

Potvrzením Města [redacted] ze dne 30.6.2010 bylo prokázáno, že žalobce zde byl zaměstnán od [redacted] jako [redacted].

Potvrzením Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště [redacted] ze dne 8. září 2011 bylo prokázáno, že žalobce [redacted].

Pracovní smlouvou, uzavřenou mezi službami Města [redacted] a žalobcem dne [redacted], bylo prokázáno, že žalobce byl zaměstnán jako [redacted].
Pracovní poměr začal dnem [redacted] a byl sjednán na [redacted].

Smlouvou o [redacted] uzavřenou mezi [redacted] a žalobcem dne [redacted] bylo prokázáno, že žalobce se zavázal vykonávat [redacted].

Potvrzením [redacted] bylo prokázáno, že žalobce zde byl zaměstnán od [redacted] jako [redacted].

Potvrzením [redacted], kontaktní pracoviště [redacted] ze dne [redacted] bylo prokázáno, že žalobce [redacted].

Potvrzením Městského úřadu [redacted] ze dne [redacted] bylo prokázáno, že žalobce vykonával práci v pracovním poměru [redacted].

[redacted] které u něj nastaly v době a v důsledku trestního stíhání pro údajný zločin znásilnění. Ani po skončení trestního stíhání z těchto důvodů o nabízenou práci nemá zájem, když pocit studu na veřejnosti přetrvává. Žalobce dále na základě [redacted] vykonával práci spočívající [redacted].

[redacted] ze dne [redacted], [redacted] a [redacted] bylo prokázáno, že všechny tyto dohody byly uzavřeny mezi Městem [redacted] a žalobcem a žalobce na základě těchto [redacted] měl provádět v období od [redacted] do [redacted], od [redacted] do [redacted] opět [redacted] od [redacted] do [redacted].

Výpovědi svědkyně H. D. bylo prokázáno, že je žalobce. Ten ji informoval o trestním stíhání, které bylo proti němu vedeno a posléze se o tom dozvěděla i od lidí. Svědkyně rovněž žije v , s se stýkají, občas se navštíví. Svědkyně byla s bratrem v u psychologa v souvislosti s trestním stíháním, kdy jí bratr požádal o doprovod, když na tom byl psychicky špatně a sám by to nezvládl. Svědkyně od počátku nevěřila, že by její bratr trestný čin spáchal. On v době zahájení trestního stíhání bydlel

Když začalo jeho trestní stíhání, přestal téměř vycházet ke svědkyni na návštěvu. Předtím také trávil hodně času ale od doby trestního stíhání se změnil. Svědkyně jeden čas také pracovala pro město a tam jí říkala kolegyně o trestním stíhání bratra. Bratr svědkyně dále mohl pracovat pro město, ale práci odmítl s tím, že nechce být na veřejnosti. Říkal, že ho bolí . Také si stěžoval, že . Svědkyně se o bratrově trestním stíhání dozvěděla hned druhý den, když mu zrovna volala. Bratr jí říkal, že ho odvezla policie. Svědkyni průběžně informoval, co se děje. Když mu bylo doručeno něco od policie či soudu, tak mu . Po vyšetření v svědkyni říkal, co po něm chtěli, a že to bylo velmi . Od bratra svědkyně ví, že na mu měla úřednice říct, že ho zavrou.

Výpovědi svědka B. J. bylo prokázáno, že zná žalobce z kde bydlí vedle něho a je s žalobcem kamarád. Svědek viděl, jak žalobce jednoho dne odvezla policie a na chodbě také mluvil s policisty. Zde se svědek dozvěděl, že je žalobce trestně stíhaný, a že má jít o znásilnění. Svědek byl také předvolán na policii, kde vypovídal. Zde mu řekli, o co jde a ukázali mu i fotku údajně poškozené. Svědek vypověděl, že ona na vůbec toho dne nebyla. Žalobce se po návratu z policie svědek se s ním viděl hned druhý den. Jinak jeho chování se poté nezměnilo, neublížil by ani kočce. Svědek s žalobcem o tom trestním stíhání vůbec nemluvil. Společně s žalobcem . Po tom údajném znásilnění je žalobce

Výpovědi svědka P. S. bylo prokázáno, že žalobce je jeho kamarád, s nímž bydlí . Svědek si vzpomíná, že u něho byli kriminalisté, kteří se ho ptali na žalobce, jaký je a zda byla nějaká slečna. Žalobce mu potom řekl, že byl neprávem obviněn, respektive mu to řekl v době, kdy již byl zproštěn. Svědek bydlí a žalobce tam bydlí také delší dobu, vidají se často. Poté, kdy svědka vyslyšali kriminalisté, svědek s žalobcem o trestním stíhání nemluvil. Svědek věděl, že žalobce jde k soudu a pak mu řekl, že byl křivě obviněn. Také říkal, že jde na odběry kvůli DNA. Když přišli policisté svědek viděl na žalobci, že je mu

Výpovědi žalobce bylo prokázáno, že jeho stíhání bylo zahájeno tak, že přijela tři policejní auta, žalobce zatkli před dali mu pouta a odvezli ho . Žalobce se policistů ptal, co se děje a oni mu to řekli. si fotili pokoj, vzali otisky, . Oni pak chodili po lidí se vyptávali. Žalobce v tu dobu byl na pokoji. Poté žalobce odvezli na policii, kde ho vyslyšali a byl zde až do večera. Když

byl žalobce zatčen před obchodem, viděli to lidé z protějších bytovek, kde bydlí někteří lidé, které žalobce zná a oni jeho. [redacted] se to lidé také dozvěděli, neboť se zde policisté vyptávali. Druhý den se pak lidé [redacted] žalobce vyptávali, co se děje a žalobce byl z celé této situace [redacted] Předtím běžně chodil do obchodů, na poštu a do města. Když toto začalo, [redacted]

[redacted] V době, kdy bylo zahájeno trestní stíhání, [redacted]

[redacted] Přestože bylo prokázáno, že žádný čin nespáchal, tak se z toho nemůže vzpamatovat. Žalobce těžce nesl, když měl jít na výslech a pokud byl předvolán k soudu, bylo to pro něho katastrofické. Soud se táhl skoro jeden rok, než tam šel, měl [redacted]

[redacted] Vyšetření v [redacted] bylo pro něho katastrofické, musel se [redacted] Žalobce ještě po zatčení pár dnů chodil do obchodu, kde se stahují chlapi na pivo a ti se ho vyptávali na trestní stíhání. [redacted]

[redacted] se dozvěděli o jeho trestním stíhání. Žalobce již před trestním stíháním [redacted]

[redacted] Je pravda, že na vyšetření v [redacted]

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Po zhodnocení provedeného dokazování soud uzavřel, že žaloba je důvodná. Žalobce se proti žalované domáhal poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nezákonným trestním stíháním vedeným u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 10 T 72/2013. Žalobce prokázal, že se mimosoudně s tímto nárokem obrátil na žalovanou, která vyslovila žalobci omluvu za nezákonné stíhání s tím, že tato je dostatečnou satisfakcí za nemajetkovou újmu. Odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu státní moci ve

smyslu zákona č. 82/1998 Sb. vznikne za současného splnění třech předpokladů, kterými jsou nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi těmito. V daném případě žalobce tvrdil vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím a soud uzavřel, že v posuzovaném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení Policie ČR ze dne [redacted] o zahájení trestního stíhání žalobce pro zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, když toto rozhodnutí bylo následně zrušeno zprošťujícím rozsudkem. Na předmětné trestní stíhání žalobce je tak třeba hledět jako na nezákonné a bylo na žalobci, aby prokázal nemajetkovou újmu a její intenzitu, která mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním. Žalobce na výzvu soudu specifikoval vzniklou nemajetkovou újmu a podrobně k této doplnil skutková tvrzení a tato tvrzení byla v zásadě v řízení prokázána. Při úvaze o formě odškodnění nemajetkové újmy, žalobci vzniklé v souvislosti s posuzovaným trestním stíháním, soud zvažoval závažnost trestné činnosti, která byla žalobci kladena za vinu a hrozící trest, délku trestního řízení a dále zásah do osobnostních práv žalobce, související s trestním stíháním. V posuzovaném trestním řízení soud ve zprošťujícím rozsudku uzavřel, že nebylo prokázáno, že by se vůbec skutek, který byl žalobci kladen za vinu, stal. V daném případě se měl žalobce dopustit trestného činu znásilnění, což je velmi závažný trestný čin a tomu odpovídá i trestní sazba, kterou byl žalobce ohrožen a která činí 2 – 10 let odnětí svobody. Žalobce se tak mohl důvodně domnívat, že v případě odsouzení mu bude uložen poměrně vysoký trest odnětí svobody, a to i nepodmíněný. Trestní stíhání žalobce probíhalo v řádech měsíců, když bylo zahájeno dne 17. ledna 2013 a pravomocně bylo skončeno dne 11.7.2013, trvalo tedy přibližně 6 měsíců. Pokud jde o zásah do osobnostních práv žalobce, pak lze uzavřít, že tento byl zvýšený. Výpovědi svědků, a to zejména [redacted] žalobce, bylo prokázáno, že žalobce velice těžce nesl probíhající trestní řízení a účast na jednotlivých úkonech s ním souvisejících. Žalobce byl stíhán pro skutek, který, jak uzavřel soud, se nestal, a tudíž musel toto stíhání vnímat velmi nespravedlivě a účast na jednotlivých úkonech trestního stíhání musel vnímat úkorně. K zatčení žalobce došlo na veřejném prostranství, kdy mu byla nasazena pouta, byl odvezen [redacted] kde bydlel a lidé ho znali, a zde začalo prověřování daných skutečností mezi spolubydlícími žalobce. Podezření žalobce z trestného činu znásilnění se rozšířilo v okolí žalobce a vůbec v menším městě, kterým je [redacted] kde žalobce žije, což bylo prokázáno výpovědi svědků H [redacted] D [redacted] i B [redacted] J [redacted] a P [redacted] S [redacted]. Je nepochybné, že toto bylo pro žalobce velmi dehonestující a v uvedených souvislostech soud vnímal tvrzení žalobce, která byla prokazována svědeckými výpověďmi a výpovědí samotného žalobce, o nemajetkové újmě spočívající v následcích psychických i zdravotních, jako věrohodná. Rovněž účast na sexuologickém vyšetření v souvislosti s trestním stíháním musela být pro žalobce zatěžující a náročná. Žalobce, byť je osobou [redacted]

[redacted] Rozšíření informace o skutku, kterého se měl žalobce dopustit, pak muselo být pro žalobce velmi nepříznivé a jeho tvrzení, že v té době nechtěl ani [redacted] vycházet, se tak jeví věrohodné. Lze uzavřít, že každé nezákonné trestní stíhání působí poškozenému v obecné rovině nemajetkovou újmu a v daném případě tato újma byla intenzivnější o to, že byl žalobce stíhán pro závažný trestný čin, který je navíc velmi negativně vnímán veřejností a žalobce byl ohrožen

vysokým trestem odnětí svobody. Přestože trestní stíhání probíhalo relativně krátkou dobu, tedy v řádu měsíců, soud uzavřel, že byl prokázán vznik nemajetkové újmy žalobci, a to újmy vyšší intenzity a z toho důvodu uzavřel, že pouhá omluva vyslovená žalovanou není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu žalobci způsobenou nezákonným trestním stíháním a je důvodné, aby žalobci bylo poskytnuto odškodnění peněžité. Soud považuje za přiměřené peněžité odškodnění částku 50.000,- Kč, k jejíž výši dospěl právě po zhodnocení shora uvedených aspektů. Soud tak do této částky žalobě vyhověl a ve zbytku byla žaloba zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o.s.ř.. Podle tohoto ustanovení, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V tomto případě měl žalobce ve věci úspěch pouze částečný, ale rozhodnutí o výši plnění záleželo na úvaze soudu. Z tohoto důvodu soud postupoval dle citovaného ustanovení a žalobci přiznal právo na plnou náhradu nákladů řízení s tím, že při výpočtu odměny advokáta vycházel z částky, která byla jako peněžité zadostiučinění žalobci přiznána. Náklady žalobce představují náklady právního zastoupení advokátkou Mgr. Šárkou Svobodovou v celkové výši 21.690,- Kč (odměna advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 5 úkonů právní služby á 3.100,- Kč, náhrada hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 5 úkonů právní služby á 300,- Kč, náhrada za promeškaný čas za 24 půlhodin á 100,- Kč a cestovné ve výši 2.290,- Kč). Odměna byla přiznána za tyto úkony právní služby – převzetí zastoupení, podání žaloby, účast právní zástupkyně při dvou jednáních ve věci dne 6.3.2015 a dne 5.5.2015 a písemné vyjádření žalobce ve věci ze dne 3.4.2015. Při výpočtu cestovného soud vycházel z počtu ujetých kilometrů právní zástupkyně žalobce k ústnímu jednání, tj. 308 km a dále z údajů uvedených ve velkém technickém průkazu od osobního vozidla právní zástupkyně žalobce. Z tohoto bylo zjištěno, že se jedná o osobní vozidlo s průměrnou spotřebou benzínu Natural 95 10,4 l/100 km. Soud počítal s cenou benzínu Natural 95 ve výši 35,70 Kč za litr a sazbou náhrad 3,70 Kč za litr.

Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Ze státních prostředků bylo v této věci na svědečném vyplaceno celkem 2.959,- Kč. Ve smyslu citovaného ustanovení soud uložil žalované, která ve věci úspěch neměla, povinnost zaplatit státu náklady řízení v uvedené výši.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 15.5.2015

Mgr. Martina Weissová, v. r.
soudkyně

Za správnost: Risová